

1265 1. Beh. af Forstl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1875 til 31. Marts 1876.

1266

ledes som den vedkommende Landsstingsmand brugte Ordet „Tiffighed“, indeholdt dette aldeles ikke nogen Fornærmelse. Det var aabenbart dermed Meningen at tilhørbegive Sone til paa en behødvendig Maade at faae sagt, hvad man vilde sige, uden at give Anstød til nogen Side.

J. Andersen: Maa jeg dertil sige, at jeg slet ikke betvivler, at den høitærede Formand har haft denne Opfattelse, men jeg har saa ofte erfaret, at den ærede Formand og jeg opfatte paa en forskjellig Maade.

Formanden: Saa hør det ærede Medlem altid tro, at Formandens Opfattelse er den rigtige (Munterhed).

Andræ: Jeg havde haabet at kunne forholde mig ganske tavs ved denne Behandling af Finantsloven. Det vil let ses, at, saaledes som Forholdene have udviklet sig, vilde det kun findes lidet passende, om man nu vilde opholde sig ved almindelige finantielle Betragtninger eller fordybe sig i det rige Stof af Enkeltheder, som Lovens Behandling forsvært kunde frembyde. Naar det høitærede Ministerium endelig har taget den Beslutning at ville hævde den forfatningsmæssige Stilling baade for Regjeringen og for Landsstinget, saa er der vistnok en saa stærk Erkendelse af, at denne Beslutning bør finde den varmeste Støtte hos Thinget, at man maa ønske, at alle andre Betragtninger forstumme ligeoverfor denne. Selv om man nærer enkelte Betæneligheder med Hensyn til enkelte af de Punkter, som Ministeriet har fremhævet som dem, det uskravelig maatte fastholde, saa vil der være en stor Opfordring for hvert Medlem til saavidt muligt at holde disse Betæneligheder tilbage ved denne Leilighed. Jeg er imidlertid ved nærmere Overveielse og efter de her faldne Uttringer dog kommen til den Overbevisning, at det var Pligt for mig at tale, selv om den Ansuelse, som jeg skal tillade mig at udvikle for det høie Thing, maatte siges kun at stemme lidet med, hvad der for Diebliffet vil klinge godt. Men lad mig begynde med først at dvæle et Dieblif ved et af de Spørgsmaal, hvor jeg med den mest udelte Sympathi kan slutte mig til Ministeriets Bestræbelser. Jeg siger herved til det ulykkelige saa ofte tilbagevendende Spørgsmaal om de tarvelige Lønningsstillæg, som skulle ydes Embeds- og Bestillingsmænd. Det glæder mig, at Ministeriet har taget en saa klar og bestemt Stilling ligeoverfor dette Spørgsmaals Be-

handling. Jeg gaar naturligvis ud fra som en Selvsølge, at der ikke blot her handles om at rette den formelt uantagelige Fremgangsmaade, hvorved man vil indblande en særlig Lov af den Bestaafenhed under den almindelige Finantslovs Behandling, og saaledes forholde Landsstinget enhver Udsigt til at kunne udøve sin berettigede Indflydelse. Hvis det blot gjaldt om at faae disse Bestemmelser udslettede af Finantsloven, saa var dette jo ikke saa vanskeligt at erholde, og vi have allerede forrige Aar i den Henseende opnaaet det Resultat, som der her kunde ønskes. Nei, jeg er fuldstændig overbevist om, at den aldeles nødvendige Konsekvens vil for Regjeringen være med lige Energi at holde paa, at den virkelige reelle Understøttelse kommer tilstede, og at saaledes engang det Misforhold bliver hævet, som nu i saa lang Tid i den Retning har fundet Sted, og at der ydes den simpleste Retfærdighed mod disse Mænd. Det er jo dog det Væsesste i Verden, at, efterat man for saa Aar siden med saa fattig Haand har bestilpt det Bederlag, som skulde ydes Statsjenerne for deres Tjeneste, har man, fordi dette Bederlag nominelt er udtrykt i visse Summer af Dalere, aldeles villet bortse fra, at Daleren nu gælder 4 Mk. eller 4 Mk. 8 St. Det er jo aabenbart, at man derved begaar den haandgribeligste Uret. Men jeg ser som sagt Mere heri; jeg ser tillige, at Regjeringen endelig har besluttet sig til med Alvor at værne om Embedsmændenes berettigede Krav ligeoverfor Staten, at den har faaet Diet op for den store Fare, idet der her skjuler sig en Fare, der i Diebliffet ikke er tydelig fremtrædende, men som i Marenes Løb vil vise sig, og som det maasse nu er det yderste Moment til at kunne forebygge. Regjeringen har i den Henseende ogsaa sine Synder at sone — jeg taler ikke om den nærværende Regjering, men om Regjeringerne i kontinuerlig Følge —; thi det vil erindres, at Regjeringen kun altfor villig har lyttet til de umodne Ønsker, som fremkom om at indskrænke Embedsmændenes Antal og overlæsse dem med Forretninger paa en Tid, da ulykkelige Forhold havde gjort, at man maatte skaffe Plads i Embedsmændenes Rækker for mangfoldige af vore Medborgere, som ikke længer kunde blive i de Embeder, hvori de vare satte, og hvorved saa samtidig dermed Avancementet paa den sørgeligste Maade blev forstyrret, hvoraf Følgen har været — jeg taler ikke nærmest om de lavest stillede Embedsmænd, det gælder for de høiere Klasser af Embedsmænd ligesaa fuldt og endog i fuldere Maal — at der nu er indtrædt en saa over-